

Zenuwachtig liep ze de kamer op en neer, spiedde telkens door het raam of Nico nog al niet kwam. Goddank, daar was hij eindelijk!

Op haar tenen snelde zij de gang door, ving hem bij de voordeur op.

„Meneer Eckstein is er voor je”, hijgde zij. „Ik heb hem in de salon gelaten”.

„Al lang?”

„Nee — ja, ik weet-niet, ga nu maar gauw, hij heeft misschien haast”.

Zij sloop weer terug, gerustgesteld, daar ze nu Nico bij hem wist. Als een voorbehoedmiddel leek haar dat, dat hij nog uit de salon in haar omgeving kon komen: nu zou hij gauw weggaan naar de stal bij de haver.

Om wat normaal te doen schonk zij zich koffie in en dronk het in kleine teugjes uit, steeds beredeneerend, dat ze nu veilig was.

Hoor, daar werd al de salondeur geopend, de stemmen helderden op uit het vage ver-doffe geluid, dat er eerst geweest was: hij ging zeker al weg! Toen was het of plotseling de kamer rondom haar ging draaien: Herzberg vroeg of hij een kop koffie wilde drinken en Eckstein antwoordde „heel graag”. Als een gevangene keek ze rond zich of ze nog kon ontsnappen zonder gezien te worden, maar de enige deur kwam in de gang uit en was al bijna bereikt door de pratende heren.

Herzberg liet Eckstein vóórgaan; zo zag ze die het eerst. En tegelijk viel al haar angst weg, voelde ze zich rustig en sterk.

„Mag ik je even voorstellen, Suze? — meneer Eckstein van Werendorp”, kwam Herzberg, „meneer Eckstein — mijn vrouw”.

Eckstein boog, Suze neeg; niets verried aan hem of hij haar erkende. Daardoor werd Suze nog meer op haar gemak gebracht en was ze in staat met gewone stem aan het gesprek deel te nemen. Het ging nog steeds over het veevoeder. Eckstein zei, dat je niet alléén haver moest voeren, maar ook wortels, dat was héél goed en die hadden de paarden graag.

Het was niets biezonders wat hij vertelde, maar Suze moest naar ieder woord luisteren van deze man. En ze moest hem aanzien, terwijl hij sprak: hij was dezelfde en toch niet dezelfde. Hij praatte zo rustig-zakelijk en zelfbewust, niet als zelf-handelsman, maar stellende mening tegenover mening.

Suze sprak niet veel mee; niet alleen wijl ze er geen verstand van had, maar ook omdat zij gereserveerd wilde lijken, zodat het hem zou toeschijnen, dat hij zich die avond vergist had.

„Mag ik u een kopje koffie schenken?” vroeg ze beleefd-vriendelijk, „gebruikt u suiker en melk?”

„Heel graag en heel gewoon, mevrouw”.

Toen ze hem het kopje reikte, ontmoette zij zijn blik: er was geen „ik ken je” of „ik wéét nog” in te lezen, enkel een hoffelijke dank voor het aangeboden.

Hoewel haar eigen blik zeer koel geweest was, vond Suze dit toch wat vreemd en een vage verheugenis rees nu in haar: als hij haar eens werkelijk niet herkende? Ze lette nu scherper nog op hem, op zijn rustige hoffelijke manieren; luisterde gespannen naar zijn woorden, beloerde de nuances van zijn stem om er bekendheid of niet-bekendheid uit te proeven.

Bij 't afscheid reikte hij haar de hand en betuigde „aangenaam haar kennis gemaakt te hebben”. Hij zag haar daarbij zó gewoon-beleefd aan, zó oppervlakkig met niets van een geheim in zijn ogen, meende Suze, dat haar vermoeden wel juist moest zijn. Dus had Maurice Eckstein het oranje meisje niet herkend!

En Maurice Eckstein peinsde: hoe kwam die Herzberg aan zo'n veelkantig vrouwtje? Als hij 't niet zéker geweten had en het de ogen niet waren, had hij in deze koele gereserveerde dame moeilijk zijn overmoedig danseresje kunnen herkennen.

.....
Eckstein leek haar een bijzonder man, een meer dan gewone, een hoger wezen haast.